

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

25 päivänä toukokuuta 2000 *

Asiassa C-82/98 P,

Max Kögler, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen entinen virkamies, kotipaikka Konz (Saksa), edustajanaan asianajaja T. Baltes, Trier, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto R. Weber, 3 rue de la Loge,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaansa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-160/96, Kögler vastaan tuomioistuin, 20.1.1998 antaman määräyksen (Kok. 1998, s. I-A-15 ja II-35) kumoamista,

vastapuolina ja muina asianosaisina:

Euroopan yhteisöjen tuomioistuin, asiamiehenään hallintoasioiden lainopillinen neuvonantaja T. Millett, prosessiosoite Luxemburgissa Euroopan yhteisöjen tuomioistuin, Kirchberg,

vastaaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jota tukee

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet M. Bauer ja D. Canga Fano, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston ylijohtaja A. Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

väliintulijana,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. A. O. Edward sekä tuomarit A. La Pergola ja H. Ragnemalm (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein, sittemmin R. Grass,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan osapuolten lausumat 24.6.1999 pidetyssä istunnossa, jossa Köglerin edustajana oli asianaja T. Baltès, yhteisöjen tuomioistuimen asiamiehenä kääntäjä B. Zimmermann ja neuvoston asiamiehenä M. Bauer,

ottaen huomioon 25.10.1999 annetun määräyksen suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

ottaen huomioon osapuolten luopumisen uudesta suullisesta käsittelystä,

kuultuaan julkisasiamiehen 3.2.2000 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Max Kögler (jäljempänä valittaja) on yhteisöjen tuomioistuimeen 26.3.1998 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-160/96, Kögler vastaan tuomioistuin, 20.1.1998 antamaan määräykseen (Kok. H. 1998, s. 1-A-15 ja II-35; jäljempänä valituksenalainen määräys), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvästi puuttuvan valittajan kanteen osalta, jossa vaadittiin yhteisöjen tuomioistuimen valituskomitean 1.7.1996 tekemän sen päätöksen kumoamista, jolla hylättiin valittajan valitus, jossa vaadittiin valittajan eläkkeen laskemista uudelleen ja vahvistamista lopullisesti ajalle 1.7.1991—30.6.1994 Berliinin elinkustannusten perusteella vahvistettua korjauskerrointa soveltaen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja tosiseikat

- 2 Asiaa koskevat oikeussäännöt ja valituksen perustana olevat tosiseikat esitetään valituksenalaisessa määräyksessä seuraavasti:
- ”1 Kantaja on entinen Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen käännöspalvelun johtaja. Hänelle on myönnetty vanhuuseläke 1.12.1987 alkaen. Eläkkeellä olevana virkamiehenä hän on koko ajan asunut Saksassa Konzissa.
- 2 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 82 artiklan 1 kohdan mukaan entisten virkamiesten eläkkeisiin sovelletaan sille valtiolle vahvistettua korjauskerrointa, jossa eläkkeensaaja on osoittanut asuinpaikkansa olevan.
- 3 Saksan yhdistymisen johdosta Berliinistä tuli lokakuussa 1990 Saksan pääkaupunki.
- 4 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asioissa T-536/93, Benzler vastaan komissio (Kok. H. 1994, s. II-777) ja T-64/92, Chavane de Dalmassy ym. vastaan komissio (Kok. H. 1994, s. II-723) 27.10.1994 antamissaan tuomioissa, että Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin sovellettavien korjauskertoimien mukauttamisesta 1.7.1991 alkaen 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY, EHTY, Euratom) N:o 3834/91 (EYVL 1991, L 361, s. 13; jäljempänä asetus N:o 3834/91) ja vastaavasta mukauttamisesta 1 päivästä heinäkuuta 1992 alkaen 21.12.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY, EHTY, Euratom) N:o 3761/92 (EYVL 1992, L 383, s. 1; jäljempänä asetus N:o 3761/92) 6 artiklan 2 kohdat loukkaavat Saksalle Bonnin elinkustannusten perusteella vahvistetun väliaikaisen korjauskertoimen osalta henkilöstösääntöjen liitteessä XI ilmaistua periaatetta, jonka mukaan jäsenvaltion korjauskerroin on vahvistettava pääkaupungin elinkustannusten perusteella, mikä johtuu siitä,

että Berliinistä tuli 3.10.1990 Saksan pääkaupunki. Tämän johdosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi näissä asioissa kantajia koskevat palkka- ja eläkelaskelmat, jotka oli laadittu mainittujen asetusten perusteella.

- 5 Lisäksi on kiistatonta, että korjauskertoimia, joiden edellä mainittujen asetusten alaviitteissä todetaan olevan 'väliaikaisia kertoimia' tai joita todetaan sovellettavan 'sanotun kuitenkin rajoittamatta päätöksiä, jotka neuvosto tekee komission — — esityksestä', ei ole jälkeinpäin muutettu.

- 6 Edellä mainittujen tuomioiden johdosta neuvostossa pidettiin useita kokouksia sen määrittämiseksi, mihin toimenpiteisiin olisi ryhdyttävä mainittujen tuomioiden täytäntöönpanemiseksi. Tämän jälkeen neuvosto antoi 19.12.1994 asetuksen (EHTY, EY, Euratom) N:o 3161/94 Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin sovellettavien korjauskertoimien mukauttamisesta 1 päivästä heinäkuuta 1994 alkaen (EYVL 1994, L 335, s. 1; jäljempänä asetus N:o 3161/94). Asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa määritetään ensimmäistä kertaa Berliinin elinkustannusten perusteella 1.7.1994 alkaen Saksaa yleisesti koskeva korjauskerroin sekä erilliset korjauskertoimet Bonna, Karlsruhea ja Müncheniä varten.

- 7 Myöhemmin Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin sovellettavien korjauskertoimien mukauttamisesta 1 päivästä heinäkuuta 1995 alkaen 18 päivänä joulukuuta 1995 annetussa neuvoston asetuksessa (EY, Euratom, EHTY) N:o 2963/95 (EYVL 1995, L 310, s. 1) vahvistettiin Berliinin elinkustannusten perusteella Saksaa yleisesti koskeva korjauskerroin, joka tuli voimaan taannehtivasti 1.7.1995 alkaen.

- 8 Kantajan mukaan yhteisöjen tuomioistuimen olisi pitänyt soveltaa eläkelaskelmissaan ajalle 1.7.1991—30.6.1994 Bonnin sijasta Berliinin elinkustannusten perusteella vahvistettuja korjauskertoimia. Hän vaati 29.1.1996 päivätyssä kirjeessään henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan nojalla eläkkeensä määrän vahvistamista uudelleen taannehtivasti.
- 9 Nimittävänä viranomaisena toiminut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaaja hylkäsi päätöksellään 12.3.1996 kantajan vaatimuksen.
- 10 Kantaja valitti 10.3.1996 samoin vaatimuksin yhteisöjen tuomioistuimen valituskomiteaan (jäljempänä komitea) vaatien toimielintä lisäksi ilmoittamaan määräajan, jossa vaadittu uudelleen laskeminen tapahtuisi.
- 11 Päätöksellä, joka tehtiin 1.7.1996, kyseinen valitus jätettiin liian myöhään tehtynä tutkimatta. Tässä tapauksessa 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuina kantajalle vastaisina toimenpiteinä pidettiin kyseiseltä ajalta tehtyjä eläkelaskelmia. Tämän vuoksi kantajan katsottiin antaneen säädetyn valitusmääräajan kuluu loppuun.”

Valituksenalainen määräys

- 3 Valittaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 16.10.1996 saapu-neella kirjelmällään kanteen, jossa vaadittiin komitean 1.7.1996 tekemän päätöksen kumoamista sekä ensisijaisesti eläkkeen laskemista uudelleen ja

vahvistamista lopullisesti ajalle 1.7.1991—30.6.1994 Berliiniin elinkustannusten perusteella määritettyä neuvoston vuosittain vahvistamaa korjauskerrointa soveltaen ja toissijaisesti määräajan asettamista vaaditulle uudelleen laskemiselle ja lopulliselle vahvistamiselle.

- 4 Tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta sillä perusteella, että kantajan valitustakaan ei liian myöhään tehtynä voitu ottaa tutkittavaksi.

- 5 Valituksenalaisen määräyksen 33 kohdasta ilmenee valittajan esittäneen kaksi perustetta tutkimatta jättämisestä vastaan. Valittaja ensinnäkin katsoi, että neuvosto oli ”vankasti sitoutunut” määrittämään lopullisesti asetusten N:o 3834/91, N:o 3761/92 ja sitä seuraavien asetusten alaviitteissä ”väliaikaisiksi” luonnehditut korjauskertoimet ja että näin ollen väite, jonka mukaan eläkelaskelmista olisi ollut valitettava aikaisemmin, loukkasi luottamuksensuojan periaatetta. Toiseksi valittaja väitti, että valituksen kohteena ei ollut nimittävän viranomaisen päätös vaan kyseisen viranomaisen laiminlyönti.

- 6 Ensimmäisen väitteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen määräyksen 34 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan virkamies ei voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, elleivät hallintoelimet ole antaneet hänelle täsmällisiä vakuutteluja.

- 7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 35—37 kohdassa, että asetusten N:o 3834/91, N:o 3761/92 ja sitä seuraavien asetusten alaviitteissä neuvosto oli ainoastaan varannut mahdollisuuden muuttaa Saksan korjauskertoimia velvoittautumatta niiden vahvistamiseen uudelleen taannehtivasti.

- 8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 38 kohdassa, ettei neuvoston voida katsoa antaneen kantajalle täsmällisiä vakuutteluja sillä tavoin kuin luottamuksensuojaa koskeva oikeuskäytäntö edellytti. Tämän vuoksi tuomioistuin katsoi, että ”kantaja ei voi väittää, että neuvosto synnytti hänessä ’perustellun luottamuksen’, jonka perusteella kantaja voisi päästä noudattamasta edellä mainittuja säädettyjä määräaikoja”.
- 9 Toisen väitteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 39 kohdassa, että kantajalle 1.7.1991—30.6.1994 tiedoksi annetut kuukausittaiset eläkelaskelmat ovat selvästi kantajalle vastaisia toimenpiteitä, koska niissä vahvistetaan hänen eläkkeensä määrä kuukausittain. Tuomioistuin huomautti, että koska kyseiset laskelmat annettiin kantajalle henkilökohtaisesti tiedoksi, tämän olisi pitänyt joka kerta tehdä valitus kolmen kuukauden kuluessa ja noudattaa siten henkilöstösääntöjen 90 artiklassa säädettyä määräaikaa. Tuomioistuimen mukaan kantaja teki valituksen 10.5.1996 eli lähes kaksi vuotta kesäkuuta 1994 koskevan viimeisen laskelman vastaanottamisesta alkaneen laillisen määräajan päättymisen jälkeen. Se jätti siten kanteen tutkimatta sillä perusteella, että kantaja oli tehnyt valituksen liian myöhään.
- 10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 41 kohdassa, että virkamies, joka on laiminlyönyt hänelle vastaisen päätöksen kumoamiskanteen nostamisen henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa säädettyissä määräajoissa, ei voi kyseisestä päätöksestä aiheutunutta vahinkoa koskevan korvausvaatimuksen avulla korjata laiminlyöntiään ja saada siten hyväkseen uutta valitusaikaa.
- 11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa, että kantajan nostaman, neuvoston väitettyyn laiminlyöntiin perustuvan kanteen tarkoituksena on henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa

säädettyjen määräaikojen kiertäminen, koska sillä pyritään yhtäältä aikaisemman tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisen vahvistavan komitean päätöksen kumoamiseen ja toisaalta saamaan korvauskanteen avulla se eläkkeestä puuttuva määrä, jonka kantaja olisi saanut sovellettaessa Berliinin elinkustannusten perusteella vahvistettua korjauskerrointa vuodesta 1991 lukien.

- 12 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta sillä perusteella, että tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat.

Valitus

- 13 Valituksessaan valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen määräyksen

- kumoaa komitean 1.7.1996 tekemän päätöksen

- toteaa, että valittajan eläkkeet on laskettava uudelleen ja vahvistettava lopullisesti neuvoston vuosittain Berliinin elinkustannusten perusteella vahvistaman korjauskertoimen perusteella, tai vaihtoehtoisesti asettaa määräajan, jossa tällaisen uudelleen laskemisen ja lopullisen vahvistamisen on tapahduttava, ja

- velvoittaa yhteisöjen tuomioistuimen ja neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 14 Valittaja vetoaa kolmeen valitusperusteeseen, joista ensimmäinen perustuu siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut väärin asetuksia N:o 3834/91 ja N:o 3761/92 sekä Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin sovellettavien korjauskertoimien mukauttamisesta 1.7.1993 alkaen 20 päivänä joulukuuta 1993 annettua neuvoston asetusta (Euratom, EHTY, EY) N:o 3608/93 (EYVL L 328, s. 1) katsoessaan, että neuvosto ei ollut sitoutunut näillä asetuksilla vahvistamaan lopullista Saksan korjauskerrointa; toinen perustuu siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tutkinut tai vääristeli valittajan väitteitä, joissa vedottiin vilpittömän mielen periaatteeseen, ja kolmas valitusperuste perustuu väitteeseen, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muutti kanteen kohdetta, kun se väitti kantajan vaatimuksen kohteeksi eläkelaskelmia, vaikka kohteena oli se, ettei nimittävä viranomainen ollut vahvistanut eläkettä lopullisesti.
- 15 Yhteisöjen tuomioistuin vaatii, että valitus hylätään ja valittaja veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 16 Neuvosto vaatii, että valitus jätetään tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai vaihtoehtoisesti koska valitus on perusteeton, ja että valittaja veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

Tutkittavaksi ottaminen

- 17 Neuvoston mukaan tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi kahdesta syystä.

- 18 Neuvosto huomauttaa ensinnäkin, että valittaja ei yksilöi tarkemmin sitä, miltä osin hän vaatii määräystä kumottavaksi, eikä vaatimustaan erityisesti tukevia oikeudellisia perusteita. Valittaja ainoastaan uudistaa tai toistaa sanatarkasti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet ja kanneperusteet tarkoituksenaan näin pelkästään saattaa ensimmäisessä oikeusasteessa esitetty kanne uudelleen tutkittavaksi EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan ensimmäisen alakohdan vastaisesti.
- 19 Täältä osin on aluksi huomattava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklasta (josta on tullut EY 225 artikla) ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisestä alakohdasta seuraa, että valituksessa saadaan nojautua vain oikeus sääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin ja että valitusta ei siten saa milteään osin kohdistaa tosiasiakysymysten arviointiin (ks. mm. asia C-8/95 P, New Holland Ford v. komissio, tuomio 28.5.1998, Kok. 1998, s. I-3175, 25 kohta).
- 20 Lisäksi yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan valituksen on sisällettävä ne oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.
- 21 Näiden määräysten johdosta valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti, miltä osin tuomion kumoamista vaaditaan, ja ne oikeudelliset perusteet, joihin erityisesti vedotaan tämän vaatimuksen tueksi (ks. mm. em. asia New Holland Ford v. komissio, tuomion 23 kohta).
- 22 Tässä tapauksessa yhteisöjen tuomioistuimeen jätetystä valituksesta ilmenee, että valittaja on määrittänyt sillä tavoin kantansa siihen, miltä osin määräystä vaaditaan kumottavaksi, että valituksesta selviävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemiksi väitetyt oikeudelliset virheet sekä ne oikeudelliset perusteet, joihin valittaja vetoaa.

- 23 Tämän jälkeen on todettava, että valitus voi perustua ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitettyihin väitteisiin, kun tarkoituksena on osoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen yhteisön oikeutta hylätessään valittajan sille esittämät kanneperusteet ja väitteet.
- 24 Esillä olevassa tapauksessa yhteisöjen tuomioistuimeen jätetystä valituksesta ilmenee, että valituksessa ei pelkästään toisteta kirjaimellisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjä väitteitä ja kanneperusteita.
- 25 Näin ollen neuvoston ensimmäinen väite on hylättävä.
- 26 Neuvosto väittää toiseksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi niistä päätelmistä, jotka valittajan oli tehtävä asetusten N:o 3834/91 ja N:o 3761/92 sanamuodosta sekä neuvoston vastauksista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Benzler vastaan komissio esittämiin kysymyksiin, oli tosiseikkoja koskeva arviointi, joka ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen valvonnan piiriin.
- 27 Tältä osin on riittävää todeta, että sovellettavana olevien asetusten tulkinta on sellainen oikeudellinen seikka, josta voidaan valittaa.
- 28 Tämän johdosta neuvoston toista väitettä ei voida hyväksyä, minkä vuoksi valituksen asiakysymys on otettava tutkittavaksi.

Asiakysymys

- 29 Valittaja esittää kolme valitusperustetta.
- 30 Valittaja ensinnäkin katsoo, että toteamalla valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa, että korjauskerrointa on pidettävä lopullisena, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi asetuksia N:o 3834/91, N:o 3761/92 ja N:o 3608/93 vastoin niiden sanamuotoa ja vastoin edellä mainitussa asiassa Benzler annetun tuomion 18 kohtaa. Valittajan mielestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin siten hylkäsi väärin perustein hänen luottamuksensuojiaan tukeutuvan väitteensä.
- 31 Valittajan mukaan korjauskertoimen vahvistamisen väliaikaisuus seuraa selvästi neuvoston asetustensa N:o 3761/92 ja N:o 3608/93 ranskan- ja saksankielisten toisintojen alaviitteissä käyttämästä ilmaisusta ”päätökset, jotka neuvosto tekee”. Tähän päätelmään päädytään valittajan mukaan myös asetuksen N:o 3834/91 perusteella, jossa määritellään Saksan osalta vahvistetut korjauskertoimet ”väliaikaisiksi kertoimiksi” ja jonka viimeisessä perustelukappaleessa nimenomaisesti perustellaan kerrointen vahvistamisen väliaikaisuus.
- 32 Tämän lisäksi valittaja katsoo, että neuvosto itsekin vastauksissaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainituissa asioissa Benzler vastaan komissio ja Chavane de Dalmassy vastaan komissio esittämiin kysymyksiin ilmaisi selkeästi tahtonsa korvata väliaikaiset korjauskertoimet vielä määräämättömänä ajankohtana taannehtivasti lopullisilla korjauskertoimilla. Näin ollen väite, jonka mukaan kantajan olisi pitänyt valittaa eläkelaskelmistaan varhaisemmassa vaiheessa, loukkaa luottamuksensuojan periaatetta.
- 33 Tältä osin on korostettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aivan oikein valituksenalaisen määräyksen 34 kohdassa, että virkamies ei voi

vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, elleivät hallintoelimet ole antaneet hänelle asiassa täsmällisiä vakuutuksia.

- 34 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 35 ja 36 kohdassa huomauttanut, valittajan esittämä tulkinta edustaa vain kyseessä olevien säännösten yhtä mahdollista merkityssisältöä. Ilmaisun ”sanotun kuitenkin rajoittamatta niiden päätösten soveltamista, jotka neuvosto tekee komission — — esityksestä” osalta on todettava eri kielitoisintojen vertailun osoittavan neuvoston varanneen itselleen mahdollisuuden muuttaa korjausker-toimia.
- 35 Tästä seuraa, että vaikka asetusten N:o 3834/91, N:o 3761/92 ja N:o 3608/93 mukaan onkin mahdollista, että neuvosto antaa uudet korjauskertoimet taan-nehtivasti, ei tätä suinkaan voida pitää varmana.
- 36 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei voida katsoa tehneen oikeudellista virhettä, kun se on valituksenalaisen määräyksen 38 kohdassa todennut, ettei neuvoston voida katsoa synnyttäneen valittajassa perusteltua luottamusta, jonka perusteella valittaja voisi päästä noudattamasta edellä mai-nittuja valituksen tekemiselle säädettyjä määräaikoja.
- 37 Ensimmäinen kanneperuste on siten hylättävä.
- 38 Valittaja korostaa toiseksi, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tul-kitsi edellä mainittujen asetusten säännöksiä, se ei tutkinut tai väaristeli valittajan väitteitä, joissa vedotaan vilpittömän mielen periaatteeseen, katsoessaan, ettei neuvosto ole antanut valittajalle aihetta uskoa, että tähän sovellettaisiin juuri

Berliinin elinkustannusten perusteella vahvistettua korjauskerrointa, vaikka valittaja pelkästään väittää olleensa oikeutettu odottamaan minkä tahansa lopullisen kertoimen vahvistamista.

- 39 Valittajan mukaan neuvosto sai asetusten N:o 3834/91, 3761/92 ja 3608/93 saksankieliset toisinnot antamalla hänet uskomaan, että haluttuna ajankohtana luotaisiin taannehtivasti sellainen vielä tuntemattomista yksityiskohtaisista säännöistä muodostuva lopullinen järjestelmä, joka korjaisi väliaikaisen järjestelmän mahdolliset puutteet ja josta voitaisiin valittaa säännönmukaisten valitusteiden kautta. Valittajan mukaan eläkkeeseen sovellettavia korjauskertoimia ei vahvistettu kolmessa sovellettavana olevassa asetuksessa lopullisesti, vaan ainoastaan väliaikaisesti, mikä synnytti hänessä toiveen siitä, että lopullinen vahvistaminen tehdään myöhemmin taannehtivasti.
- 40 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 44 ja 45 kohdassa huomauttanut, valittajan toinen valitusperuste ei ole erotettavissa ensimmäisestä, koska tässä tapauksessa vilpittömän mielen periaatetta olisi loukattu vain siinä tapauksessa, että valittajan odotukset neuvoston tulevan lähestymistavan suhteen olisivat olleet perusteltuja.
- 41 Kuten tämän tuomion 34—36 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien katsoi aivan oikein, ettei neuvoston voida katsoa herättäneen valittajassa perusteltuja odotuksia siitä, että neuvosto antaisi uuden asetuksen asetuksissa N:o 3834/91, N:o 3761/92 ja N:o 3608/93 Saksan osalta vahvistetuista korjauskertoimista. Neuvosto ei myöskään ole voinut jättää vilpittömän mielen periaatetta huomiotta.
- 42 Vaikka katsottaisiinkin valittajan väittäneen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että hänellä oli aihetta uskoa Berliinin elinkustannusten perusteella vahvistetun kertoimen taannehtivan soveltamisen sijasta pelkästään minkä tahansa lopullisen kertoimen vahvistamiseen, ei tällä olisi vaikutusta asiaan, koska tämä jälkimmäinenkin toive ei ollut perusteltu.

- 43 Kolmanneksi valittaja kohdistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen moitteita siksi, että tämä muutti valituksenalaisen määräyksen 39—42 kohdassa kanteen kohdetta voidakseen jättää kanteen tutkimatta. Valittajan mukaan nimittävälle viranomaiselle osoitetun vaatimuksen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen kohteena eivät olleet hänelle annetut väliaikaiset laskelmat, vaan se, että lopullinen asetus ja neuvoston asetuksissa tarkoitettut laskelmat viipyivät niin kauan.
- 44 Vasta loppuvuodesta 1995 valittaja sai sellaisen käsityksen, että neuvoston tahdon puuttuminen esti tätä vahvistamasta lopullista korjauskerrointa ajalle 1.7.1991—30.6.1994. Valittajan mielestä se, että lopullista korjauskerrointa ei ollut vahvistettu, oli siten hyväksyttävissä, kunnes Saksan yllättävästä jälleenyhdistymisestä johtuvaan odottamattomaan tilanteeseen liittyvä epävarmuus häviäisi.
- 45 Vastoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksensä 42 kohdassa esittämää valittaja väittää vaatineensa tuomioistuinta ainoastaan toteamaan, että asianomaisista säännöksistä johtuva tilanteen väliaikaisuus ei voi jatkua loputomiin. Valittaja haluaa, että tunnustetaan hänen oikeutensa siihen, että annetut väliaikaiset eläkelaskelmat ajalta 1.7.1991—30.6.1994 korvataan lopullisilla laskelmilla.
- 46 Valittajan mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate lisäksi kieltää nojautumasta muihin kuin Berliinin elinkustannuksiin määritettäessä lopullisesti Saksan korjauskerrointa ajalle 1.7.1991—30.6.1994.
- 47 Sen vastaajan väitteen osalta, jonka mukaan kanteen kohteena oli nimittävän viranomaisen laiminlyönti, on muistettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan palkkalaskelma on henkilöstösääntöjen 90 artiklan

2 kohdassa tarkoitettu henkilölle vastainen toimenpide, joka voi olla valituksen tai mahdollisen kanteen kohteena (ks. mm. asia 264/83, Delhez ym. v. komissio, tuomio 4.7.1985, Kok. 1985, s. 2179, 20 kohta). Tästä seuraa, että koska valittajalle on annettu erikseen tiedoksi kuukausittaiset eläkelaskelmat ajalta 1.7.1991—30.6.1994 ja koska ne ovat hänelle vastaisia toimenpiteitä, hänellä on oikeus valittaa kustakin laskelmasta kolmen kuukauden kuluessa laskelman tiedoksisaannista henkilöstösääntöjen 90 artiklan mukaisesti.

48 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on täysin perustellusti katsonut, ettei kyseessä ollut nimittävän viranomaisen laiminlyönti, koska tämä oli osoittanut valittajalle tälle vastaisia toimenpiteitä, joista oli mahdollisuus valittaa.

49 Sen valittajan väitteen osalta, jonka mukaan eläkelaskelmat — vaikka niitä voidaan pitää lopullisina päätöksinä niiden johdosta nostetun kanteen tutkittavaksi ottamisen kannalta — ovat vain väliaikaisia laskelmia, koska ne perustuvat väliaikaisiin säännöksiin, minkä vuoksi ne eivät lopullisella tavalla säätele valittajan tilannetta ja minkä vuoksi valittajaa vastaan ei voida vedota oikeusvarmuuden tarpeeseen eikä vastaavasti valitusmääräaikaan, on kuitenkin huomattava, että vaikka asetuksilla N:o 3834/91, N:o 3761/92 ja N:o 3608/93, joihin valittajan eläkelaskelmat ajalta 1.7.1991—30.6.1994 perustuvat, vahvistettiin väliaikaisesti Saksaa koskeva korjauskerroin, näiden laskelmien muodostamia toimenpiteitä ei voida peruuttaa ennen kuin neuvosto on muuttanut taannehtivasti kyseisiä asetuksia. Jokainen eläkelaskelma, joka synnyttää yksittäisiä oikeuksia valittajalle kyseiseltä ajalta, on niin ikään henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa tarkoitettulla tavalla lopullinen ja valittajalle vastainen toimenpide, josta valittajan olisi pitänyt valittaa säädetyssä kolmen kuukauden määräajassa.

50 Sen valittajan väitteen osalta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muutti kanteen kohdetta väittäessään valituksenalaisen määräyksen

42 kohdassa kantajan tarkoituksena olevan saada eläke ajalta 1.7.1991—30.6.1994 lasketuksi Berliinin elinkustannusten perusteella, on lopuksi riittävää todeta, että tällä seikalla ei ole olennaista merkitystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisun pätevyuden kannalta. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi ratkaisunsa valittajan vaatimuksiin ja jätti käsiteltävänä olevan kanteen liian myöhään tehtynä tutkimatta, on samantekevää, mikä tämän kanteen tarkoitus oli.

- 51 Näin ollen yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen tukeutuvaa valittajan väitettä ei voida hyväksyä.
- 52 Edellä todetusta seuraa, että valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 53 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota 118 artiklan nojalla sovelletaan valitusmenettelyssä, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimieliimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Yhteisöjen tuomioistuin on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on siten veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä oikeusasteessa. Neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Valitus hylätään.
- 2) Max Kögler velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 3) Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Edward

La Pergola

Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 25 päivänä toukokuuta 2000.

R. Grass

D. A. O. Edward

kirjaaja

neljännen jaoston puheenjohtaja